

[Indenrigsministeren.]

at dette er rigtigt, og at jeg altså ikke gav fejlagtige oplysninger, skal jeg tillade mig at henvise til udenrigsministeriets bekendtgørelse af overenskomst den 16. december 1966 mellem Danmark og de øvrige nordiske lande om et fællesnordisk arbejdsmarked for tandlæger. Af overenskomstens artikel 1 fremgår, hvilke personer der er omfattet af aftalen. Det er statsborgere, som har aflagt tandlægeeksamen i Finland, i Norge og i Sverige, og statsborgere, som i Danmark ud over dansk tandlægeeksamen har gennemgået den foreskrevne assistenttid. Danske cand. odont'er uden assistenttjeneste er altså ikke omfattet af overenskomsten.

Endelig skal jeg for god ordens skyld fremhæve, at det eneste yderligere vilkår, som et værtsland efter overenskomsten kan stille til tandlæger fra de nordiske lande, er, at de pågældende skal indhente de fornødne kundskaber om gældende tandlægelovgivning. Vi kan altså ikke forlange, at f. eks. en norsk nyuddannet tandlæge skal udføre assistenttjeneste i Danmark, inden han får dansk autorisation.

Dette er ret usædvanligt, men da jeg blev beskyldt for at have givet fejlagtige oplysninger, har jeg gerne villet gentage, hvad jeg sagde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 146 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning.

(Lovforslag nr. 173. Fremsat 29/1 76. Første behandling 16/3 76. Betænkning 13/5 76. Anden behandling 18/5 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kristine Heltberg (SF):

Under andenbehandlingen fik socialistisk folkeparti forkastet det ændringsforslag, som for os var en betingelse for at føle os trygge nok til at gå ind for forslaget til lov om udøvelse af lægegerning.

Sagen er den, at der i det lovforslag, vi har med at gøre her ligger en masse gode intentioner i retning af at formindske vanskelighederne ved at sende de unge og nyuddannede læger ud i praksis ved forkortelse af turnus, altså et forsøg på at afskaffe den flaskkehals, som i øjeblikket er umådelig meget i vejen for befolkningens behandling af sygdomme, og som i øvrigt også er med til at skabe arbejdsløshedsproblemer på sygehusområdet. Der ligger en vældig god tanke i at udbygge den almindelige praksis som et særligt fagområde, der skal opdyrkes.

Der er også tale om en del løse ender i lovforslaget, dels fordi der ikke følger penge med til det, som skulle være en forudsætning for en heldig gennemførelse af de gode intentioner, dels fordi der ikke er ført forhandlinger igennem, således at vi er fuldstændig klar over, hvad det er, vi siger ja eller nej til.

Men det helt afgørende for socialistisk folkeparti i denne sag er, at vi med hensyn til EF-siden af lovforslaget ikke føler os beroliget af de skrivelser, som er sendt til udvalget, og også til mig personlig, fra indenrigsministeren om, at man vil sikre den sproglige kommunikation mellem patient og medicinsk personale, i særdeleshed læger. Vi føler os ikke helt trygge ved de gode ord og de smukke hensigtserklæringer. Vi ville gerne have haft en helt konkret og kontant beskrivelse af, hvorledes man ønsker at klare den kommunikationskløft, der må opstå mellem en EF-læge og hans danske patient; det synes jeg ikke de foreliggende skrivelser helt har dokumenteret.

I denne forbindelse må det være ganske klart, at vi ikke tør være medansvarlige for lovforslagets gennemførelse og vil undlade at stemme.

Steen Folke (VS):

Jeg kan forstå på den betænkning, der foreligger, at VS er det eneste parti, som agter at stemme imod lovforslaget. Jeg skal ikke komme med nogen lang argumentation herfor, det har jeg sådan set gjort ved første

[Steen Folke.]

behandling af lovforslaget, jeg skal nøjes med at præcisere vores hovedgrund til at stemme imod nu her.

Grunden er, at der med udgangspunkt i et EF-direktiv faktisk sker en forringelse af videreuddannelsen af praktiserende læger i forbindelse med det krav, der er stillet om denne nedskæring fra de 24 til de 18 måneder. Så er der ganske vist nogle tanker om at gøre almen praksis til et speciale i forbindelse med en videre uddannelse, men det er aldeles usikkert, om og hvordan og hvornår dette vil blive gennemført.

Vi mener, at det håndfaste, det, der virkelig er til at tage og føle på her, det er en forringelse af den videre uddannelse, og det er hovedårsagen til, at vi vil stemme imod.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Hvis det sidste var hovedårsagen, kunne VS lige så godt stemme for lovforslaget, for der er simpelt hen ikke tale om en forringelse af lægeuddannelsen, men tværtimod om en forbedring.

Hvis man ser på forslaget, er der tale om 18 måneder på sygehus, heraf de 6 måneder hos praktiserende læge, hvis det er muligt, derefter 18 måneder, det vil sige 3 år. Som situationen er i dag, kan en læge ned sætte sig 24 måneder efter uddannelsen på universitetet. Det er afgjort en forbedring, så alene af den grund burde VS stemme for lovforslaget.

Erlendsson (FP):

Vi mener, at vi i fremskridtspartiet har taget højde for det problem, der bekymrede hr. Steen Folke, ved i betænkningen at skrive, at vi indstiller forslaget til vedtagelse under henvisning til den af indenrigsministeren i skrivelse af 26. april 1976 til udvalget afgivne erklæring om at søge den af speciallægekommissionen foreslåede 3-årige uddannelse gennemført samtidig med lægelovsændringens ikrafttræden. Et sådant løfte fra indenrigsministerens side regner vi naturligvis med vil blive opfyldt.

Kaj Hansen (DKP):

Kommunisterne kan ikke tage et medansvar for denne lov, og jeg skal gerne begrunde hvorfor.

I virkeligheden er der tale om en ramme-

lov, hvor man ikke konkret ved, hvad der vil blive puttet ind i den. De regler, der skal gælde for speciallæger, er endnu ikke udformet, det ved vi først noget om, når den af sundhedsstyrelsen nedsatte speciallægekommission har afsluttet sit arbejde. Der skal endvidere udarbejdes regler for lægers adgang til at virke i almen praksis under den offentlige sygesikring, og det erkendes jo, at den praktiske grunduddannelse på 18 måneder ikke giver en tilstrækkelig uddannelsesmæssig standard til, at en læge kan virke i almen praksis. Der foreligger en betænkning om uddannelsen i almen medicin, men de endelige uddannelseskra v kender vi endnu ikke; der skal først forhandles med de berørte myndigheder og organisationer herom. Det havde været ulige bedre, før folkettinget tog stilling til lovforslaget, at man havde kendt noget mere til, hvad selve loven ville komme til at indeholde.

Kommunisterne har absolut ikke noget imod, at der sker en omløggelse af uddannelsen, at der sker en effektivisering af uddannelsen, og at der sker en forbedring af uddannelsen, det vil jeg meget gerne understrege. Men man kan jo ikke komme uden om, at den kliniske uddannelse nedskæres fra de 24 til de 18 måneder, og det er en nedskæring, hvordan man end ser på det.

Endvidere er det sådan, at vi ikke ser, at der er tilstrækkelige midler til rådighed til at gennemføre en uddannelse, som i hvert fald bliver lige så god eller bedre end den, vi har i øjeblikket.

Dernæst er der en række problemer, som ikke er klaret af. Der er bl. a. sprogproblemet. Vi har i udvalget diskuteret dette, men jeg vil gerne have helt klart at vide her, hvordan ministeren vil fortolke artikel 20, stk. 3, i EF-direktivet af 16. juni 1975. Her står:

„Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede, i givet fald, i deres egen og i deres patienters interesse, erhverver sig de nødvendige sproglige kundskaber for udøvelse af deres faglige virksomhed i modtagerlandet.“

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han i denne udformning af EF-direktivet vil lægge, at den sproglige uddannelse er obligatorisk, før man kan påtage sig lægegerning her i landet. Vi kan ikke nøjes med bare at sige, at det kan vi indrette os efter, for så kom-

[Kaj Hansen.]

mer vi i hvert fald til at bryde artikel 20. Jeg vil derfor gerne spørge, om regeringen og ministeren har til hensigt at bryde EF-direktivets artikel 20, stk. 3.

Med disse begrundelser og en række andre, jeg ikke skal komme ind på, kan jeg sige, at kommunisterne vil undlade at stemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 128 stemmer mod 3; 14 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om skattemæssige afskrivninger m. v. [af Stetter m. fl.].

(Lovforslag nr. 146. Fremsat 16/1 76. Første behandling 17/2 76. Anden behandling 18/5 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 127 stemmer mod 17; 1 medlem stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om statstilskud m. v. til museer.

(Lovforslag nr. 140. Fremsat 13/1 76. Første behandling 30/1 76. Betænkning 12/5 76).

Der var stillet 22 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af *Hanne Reintoft* (DKP):

Til § 1.

I *stk. 1* ændres „40 pct.“ til: „75 pct.“.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Mette Madsen (V):

Jeg vil gerne begynde med at udtrykke min glæde over at have været med til det meget interessante udvalgsarbejde, vi i den forløbne vinter har haft omkring museumslovforslaget, og over den kontakt, det har givet medlemmerne af kulturudvalget og sikkert også adskillige andre folketingsmedlemmer, med repræsentanter for både lokale og landsdækkende museer.

Under udvalgsarbejdet har vi, som man kan læse det i betænkningen, fået afklaret adskillige ting. Vi har fået afklaret begrebet, hvordan man afgrænser en arkæologisk undersøgelse. Vi har fået indblik i, hvor stort konserveringsbehovet er, og hvor omfattende konservatoruddannelsen er. Vi har fået opklaret, hvorledes der kan ydes konsulentbistand. Vi har fået en definition af, hvad en kunstkyndig person er, og vi er enige om, at konsulentbistand, særlig ved indkøb, til enhver tid bør ydes af de bedste eksperter.

Vi har diskuteret med ministeren, om museumsnavnet kan og bør beskyttes, ikke mindst af hensyn til de mennesker, der gavmildt skænker deres kunstgenstande eller antikviteter til museerne, og vi takker for ministerens tilsagn om at nedsætte en arbejdsgruppe til at undersøge denne problematik nærmere.

Vi finder det også en forbedring af lovforslaget, at udgifter til museumstekniske anlæg, f. eks. tyverialarmer, kan indregnes i det tilskudsudløsende beløb. Det vil forhåbentlig animere alle de museer, der endnu ikke har sikret deres klenodier på denne måde, til nu at gøre alvor af det, ikke mindst efter de senere års mange smertelige tab.

Venstre finder det også positivt, at der er opnået enighed om en associeringsordning